

Skrattar bäst som skrattar sist

eller

Synden straffar sig

Det var inte så många vid starten så OK Tor-aren sa att nå'n av oss på D-banan kunde gå fram direkt. Marianne EOL och Britt-Inger SMOL tyckte jag kunde gå först "för vi är snart ifatt dig". Jag startstämplade och skojade se'n med startfolket att "dom där två slår mig alltid så ni kan väl distrahera dom lite när dom startar – ja, så dom blir förvirrade och tar fel karta till exempel". Nu såg även funktionärerna förvirrade ut men jag skrattade gott åt mitt eget skämt, böjde mig efter en karta och traskade iväg. Ja, jag vet att man ska ha bråttom iväg, men dagen var vacker och höstlöven prunkade av färg så varför inte ta det lugnt och njuta av alltihopa! Jag lär väl komma sist ändå.

Snart närmade jag mig ettan och vecklade ut kartan lite mer, men.... Ett stort rött B syntes på kartan. Aj, aj, nu är det nåt nytt Moqvist och hans anhang har hittat på. Vad kan B-et stå för? Och så många kontroller se'n. Har dom fått fnatt! Så slog den brutala sanningen till. Jag hade tagit fel karta!!

Det var bara att lomma tillbaka till starten där funktionärerna blev förbryllade över min snara återkomst, men skrattade med mig åt hur stöddig jag varit vid första starten och hoppats att DE ANDRA skulle ta fel karta. Jo, jag skulle få en ny starttid, så jag vände mig mot startstämplingen. Nej, ropade folk i de nu (för mig tyvärr) tätande leden: "Du måste tömma och checka först!" Oj, oj, oj, så gjorde jag det och gick tillbaks mot rätt kartkorg. "Nej", påpekade de väntande. "Du måste startstämpla först!" Helt snurrig kände jag mig nu men lyckades både startstämpla och ta rätt karta suckande "men menar ni att jag dessutom ska hitta en massa kontroller!!"

Så var det bara att börja om från början. Nu var det en annan etta som jag letade efter och inte var det så förfärligt många kontroller heller. Skogen var vacker med bra sikt och kartan stämde med verkligheten. Riktigt roligt var det hela men mot slutet blev jag trött och fick för mig att nian var min sista kontroll så det var i princip bara att haka på andra på väg dit. Fast de försvann snabbt och jag stod plötsligt ensam vid en åkerkant som jag absolut inte skulle vara vid. Var var jag? En kraftledning fångade mitt öga och med den kunde jag läsa in mig och komma åt rätt håll. Lerigt och brant var det på ett ställe men där stod en dam från E-banan och gav mig en hjälpande hand uppför. Vi kom överens om var på kartan vi var, så vi kunde fortsätta åt respektive håll. Trött som jag var och säkert bara 50 meter från kontrollen frågade jag och fick jag hjälp av folk som pekade. Och så var det bara målkontrollen kvar. Det var skönt att vara tillbaka på TC.

När jag skulle stryka mig på listan, insåg jag att jag hade glömt att skriva dit mig före start. Karl-Robert påpekade att man då inte skulle ha saknat mig, men kanske att mina två konkurrenter skulle ha gjort det. Eller så tänkte de att hon kan gott irra omkring där den där elakingen, för somliga straffar Gud direkt! Och straffet var väl att jag kom.... gissa.... jo, sist!

Gun Sundberg den 23 oktober 2018